

2011

č. 2

P

laváček
K

Pozvánka

Sejdeme se opět ve středu 2.BŘEZNA od 17.30 v Přírodovědním klubu Barrande, Ježkova 8, Praha- Žižkov

Zápis

V lednu jsme se sešli opět ve velkém počtu. Bohužel ne najednou, ale postupně a různě jsme odcházeli. Ale co jsme chtěli, to jsme si řekli. Takže na schůzce nějakou dobu pobyli:

Selim, Bobánek, Chingo, Pulec, Kost'a, Bob, Zub, Ivo, Cancidlo, Kačka, Petr, Loulín, Přemík, Pacík, Foki, Yško, z Dánska přijel **Rud'a** a z Kanady **Plavec**. Celkově se nás tedy sešlo 18.

Nevěděli jsme co je s **Jakubem** a **Loulín** omluvil svůj pozdní příchod tím, že byl plně zaměstnán natáčením televizního seriálu „Cesty domů“. Jak byl plně zaměstnán si můžete prohlédnout v nové rubrice Plaváčkovský Blesk

Bobánek oznámil, že doléhal na **Káju**, aby uspořádat schůzku u sebe v ateliéru (když nemůže přijít Mohamed k hoře, musí přijít hora k Mohamedovi). **Pacík** slíbil, že s **Kájou** domluví, jestli by to bylo možné. Byla by to zajímavá exkurze. Ale jak se ukázalo, z praktických důvodů to není možné (viz Listárna)

Výběr z fotografií **Kačky, Plavce** a **Přemíka** z lednové schůzky:

Na **Plavcovi** je přece jen vidět, že je to Profesor Yorkské univerzity.

Podle této fotky by u něho asi nikdo z nás zkoušku dělat nechtěl

Tyto fotografie dobře ukazují, jak naše schůzky probíhají...prostě kecáme o všem možném v různě se měnících skupinkách. A ti kdo na fotkách nejsou, prostě odešli moc brzy, nebo přišli moc pozdě.

Podniky

V malebném penzionu Al Forte ve vesničce Oga (Itálie) lyžovali prvostředníci Jakub, Zbyněk, Yško, Pegas a Přemík, společně se slavojáckými mužiky a megerami, včetně jejich vnuček. Bylo nás celkem 28 a tak jsme obsadili celý penzion.

Penzion původně sloužil jako hodinový hotel pro vojenskou jednotku blízké dělostřelecké pevnosti. Původní funkci bohužel nemá, ale přívětivý je i dnes. Přejdete silnici a jste u vleku. Rodinné prostředí s výbornou kuchyní. Velice přijatelná cena – 36 euro za polopenzi.

Pegas a Přemík poprvé lyžovali s lyžařskou helmou. Sjezdovky perfektně upravené, prakticky prázdné. Vleky bez front. Počasí příznivé. Co více si přát. A Jakub se, po letech, setkal s Dášou s kterou vzpomínal na šedesátá léta, kdy o ní usilovali vrstevníci, o sobě se taktně nezmínil.

Jakub a Dáša po mnoha letech...to to uběhlo

Vtípy pro pány

Co je to smíšený pocit?

Když se vám tchýně zabije ve vašem úplně novém autě.

Tchýně přijíždí na návštěvu, zazvoní, otevře jí zeť.

"Á, maminka. Přijela jste na dlouho?"

"No, dokud vás neomrzím děti."

"A nevypijete si aspoň kafe?"

Proč se hurikánům dávají ženská jména? Když přicházejí tak jsou vlhké a divoké a když odcházejí tak s sebou berou dům, auto...

Na co myslí ženy při milování, když leží na zádech?

Milenka: Miluje mne či nemiluje?

Prostitutka: Zaplatí nebo nezaplatí?

Manželka: Vymalovat či nevymalovat?

V jednom městě vznikl obchod, ve kterém si může každá žena koupit svého muže. Má šest pater a kvalita mužů roste s každým patrem. Je v tom ale jeden háček: jakmile již žena vejde na vyšší patro, nemůže už sejít níž, pouze odejít východem bez možnosti návratu.

A tak vchází první žena s vážným zájmem o koupi muže.

V prvním patře vidí ceduli: "Tito muži mají práci".

No, to už je něco, můj bývalý ani práci neměl - pomyslela si žena, ale podívám se, co je výš.

Ve druhém patře byl nápis: "Muži zde mají práci a mají rádi děti"

Pěkné, ale podíváme se, co je výš.

Ve třetím patře byla tabulka: "Muži zde mají práci, mají rádi děti a jsou neskutečně pěkní."

No čím dál tím lépe - pomyslela si - ale výš to už musí být....

Ve čtvrtém patře si mohla přečíst: "Muži zde mají práci, mají rádi děti, jsou neskutečně pěkní a pomáhají při domácích pracích.

" Sladké, jak sladké... Ale zkusím ještě o patro výš.

V pátém patře stálo: "Muži zde mají práci, mají rádi děti, jsou neskutečně pěkní, pomáhají při domácích pracích a jsou d'ábelsky dobří v posteli".

No to je neuvěřitelné, přímo zázrak - pomyslela si žena – ale když to je tak skvělé tady, co musí být o patro výš!?!

A v šestém patře si velice překvapená žena přečetla: "Na tomto patře již nejsou žádní muži. Patro bylo postaveno jako důkaz toho, že vám ženským prostě nejde vyhovět."

Vtip pro penzisty

Working people frequently ask retired people what they do to make their days interesting.

Well, for example, the other day, Mary my wife and I went into town and visited a shop.

When we came out, there was a cop writing out a parking ticket. We went up to him and I said, 'Come on, man, how about giving a senior citizen a break?'

He ignored us and continued writing the ticket.

I called him an "an asshole". He glared at me and started writing another ticket for having worn-out tires.

So Mary called him a "shithead". He finished the second ticket and put it on the windshield with the first.

Then he started writing more tickets. This went on for about 20 minutes. The more we abused him, the more tickets he wrote.

Just then our bus arrived, and we got on it and went home. We try to have a little fun each day now that we're retired. It's important at our age.

Inzeráty

Jste mladý, vzdělaný, zkušený a komunikativní?

Jste připravený pracovat s plným nasazením?

Chcete vydělávat 90 tisíc měsíčně a cestovat po celém světě?

Pokud ano, tak běžte do prdele! My hledáme truhláře..

Mladý, pohledný, dobře zabezpečený muž s vysokoškolským vzděláním a dobrými kontakty.

Mám dvě auta, rodinný dům a vilu v Karibiku.

Zn.: nehledám nic, jenom se chlubím..

Listárna

Hanka a Švígo: No jo, co je vlastně za problém? Možná třeba to, že jsi mezi přáteli a nerozumíš, co ti říkají, o čem se baví a čemu se smějí a mnohé ani nepoznáváš a společné zážitky se ti nechtějí a nechtějí vybavit... K tomu nejistota chůze aj.

To je jedna stránka. Ta druhá ovšem je, že naše Klára v létě na svém skoku do Prahy s dětmi a přáteli bydlela Na poříčí v hotelu proti našemu domu, kde jsme do roku 1968 bydleli. To nám leží v hlavě a už jsme vážně začali uvažovat o tom, že bychom sedli do letadla a do Prahy se podívali, se základnou Na poříčí. Rychle do toho ovšem přišla zima a ještě větší potíže s rovnováhou i jinak, tak uvidíme, jak to bude letos vypadat. Moc zdravíme a přejeme všechno pěkné v novém roce.

Pacík: Ahoj Švígo a Hanko, moc děkuju za váš e-mail. Všichni chápeme problémy, které máte a moc nás mrzí, že je to tak jak píšete. Ale v našich myslích a srdcích jste pořád tak, jak jsme vás vždycky znali a Švígo je a zůstane náš kapitán - Jo-ho-ho. A proto pořád věříme, že se do Prahy za příhodného počasí a stavu podíváte a že se sejdeme. Doufám, že dostáváte pravidelně Plaváčka a že alespoň tak o nás něco víte. 555!

Hanka a Švígo: Ano, Plaváčka dostáváme a s obdivem k vaší aktivitě sledujeme. Jen tak dál! Zdravíme.

Selim: Zdravím! Není mi dáno spaní, je mi tedy dáno sedět u internetu. Vyčistil jsem všechny letité maily, písničkovou zprávu od Hakima, Plaváčka a s ním i toho Bělohradského. I reakce v Plaváčku. Já na fundované reagování nemám dostatečnou teoretickou průpravu, doporučuji ale poslední knížku bývalého premiéra Jana Fischera. Jsem ale přesvědčen, že nefunguje-li rodina, nemůže fungovat stát, nemůže fungovat obec, prostě nic. Jsem v občasném kontaktu se zdejší Středokluckou "samosprávou", stát v malém, totální hrůza! My "deformovaní" oddílem se asi budeme divit až do smrti...

Plavec: Ahoj, cestu domu jsem zvladl i když čtyři hodiny na Heathrow je velika nuda. Pridavam par fotek ze stredecni schuzky, bylo to dobre vas zase skoro vsechny videt.

Plaváčkovský Blesk

Konala se party u příležitosti ukončení natáčení televizního seriálového veledíla TV Prima „Cesty domů“. Našemu reportérovi se podařilo zachytit dvě protagonistky Pavlu Vitáskovou a Petru Horvátovou jak se snaží, aby si u kameramana pojistili další natáčení. Loulín tuto dokumentaci považuje za omluvu svých pozdních příchodů na schůzky. Po shlédnutí jednoho z dílů tohoto veledíla se tato omluva přijmout nemůže.

Reportérovi Prvostředečnickového Blesku se také podařilo zachytit průběh doktorandských zkoušek v České akademii věd. Všem děvčatům, která touží po akademickém titulu tyto zkoušky na akademii doporučujeme. Netrvají totiž dlouho a prý se při nich vždycky hodně nasmějí.

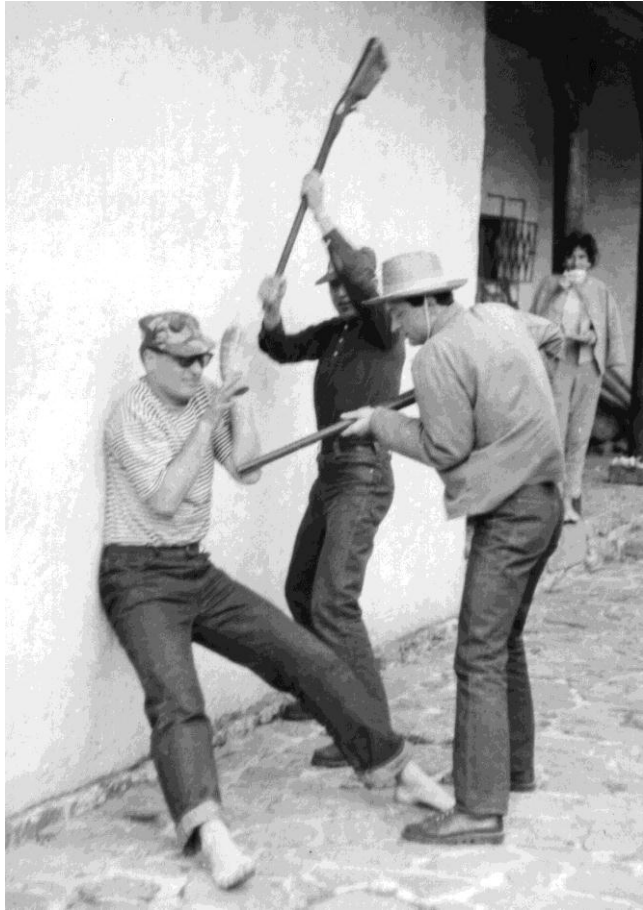

Konečně Blesk doporučuje jak mladým děvčatům tak již zkušeným dámám naše vodácké tábory na Jamajce.

Nostalgické fotografie

U příležitosti návštěvy Plavce uveřejňujeme dokumentaci jak se v oddíle s některými hodnými chlapci zacházelo. Je to z výletu do Županovic Všimněte si na jednom snímku Zdeny Stanovské, jak to s cynickým klidem pozoruje

Puk: Vzpomínka na Hasana

V neděli, 3. října 2010 opustil řady Pětky ve věku 62 roků Hasan (Ing. Vojtěch Lejsal). Do oddílu přišel někdy v r. 1959, koncem roku 1962 se stal kormidelníkem a vedl Jespáky na třech táborech: 1963 na Staňkově, 1964 v Polsku a 1965 na Lužnici.

Moje vzpomínky jsou po těch 45 letech již hodně vybledlé, ale když listuji zažloutlou jespáckou kronikou, znovu prožívám dobrodružství těch dní. V úvodním zápisu do kroniky Hasan napsal: „Sebelejší slova zůstanou slovy, neuskutečnime-li je činy.“ A také, trochu furiantské: „Není lehké být vždy první, ale JDE TO!“

Znovu prožívám, jak jsem jel poprvé na Skočku. Vyjeli jsme již potmě poslední lanovkou na Pláně a pak se pěšky trmáceli lesem na Klínovky. Po krátké době jsem už nemohl, bágl na zádech a lyže na ramenou mě táhly k zemi, sotva jsem klopýtal. A najednou se vedle mě objevil ON, zavřel: „Dej to sem, ty mátoho!“ Popadl mé lyže, hodil si je přes rameno a mlčky pokračoval dál.

O dva roky později, když jsme sjížděli Lužnici, nás dokázal dřít jak koně. Když jsme zmokli, tak nás nechal pádlovat tak dlouho, dokud jsme neuschli. Ale jindy, abychom si jízdu trochu užili, vztyčil na pramici stěžej a sestrojil důmyslné oplachtění ze stanových celt (jedna plachta ráhnová a druhá latinská), které umožňovalo manévrování a jízdu i s bočním větrem. Seděl na zádi a posměšně hulákal na ty, které jsme předjeli, a zjevně si to užíval.

I když se naše cesty později rozešly, zůstal pro mě přítelem připraveným vždy ku pomoci a také vzorem pro to, jak s pomocí důvtipu a fyzické síly dosáhnout vytčeného cíle.

